

NÉVERI CINTIA

MRI

Nagyapám féleszű nyulakat nevelt.
Fehér, törékeny állatokat,
akik sötét, meleg fészkeikben
sosem sírtak az élet értelmetlenségén.
Ezeket ettük januártól decemberig.
Finom halálraítéltek generációit.

Mire megtudtam, az orvos 9×25×25-ös
világos foltot lát agyam jobb oldalán,
elfogott a rettegés. Most minden visszajár.
Megbomlok. Az én nyakamat is kitöri valaki.
De nem, mégsem leszek az, amit megeszek.
Türelemmel várok hát.

Kaleidoszkóp 1.

Harmadnapra jöttél be hozzám a kórházba.
Azt a szobát kerested, amelyik engem álmodik.
Lufik helyett egy hibátlan lilomágot hoztál.
Kérleltél, meséljek. A szédülés olyan volt, mint biztosan
tudni és érezni, hogy az idő cirkulál. Sejtteni, hogy az élet
innen messze van, panelek között felejtett rózsaszín fotel.
Nem mertél róla fényképet készíteni, mert nem hitted el,
hogy ennyire egyértelmű lehet valami. Én arra kértelek,
hangtalanul üsd végig a testemet. Nyoma ne maradjon,
csak illata. Azt hiszem a megkínzottaknak is
lehet egy jó napjuk.